единоборството на Парис с'Менелая

§. 6. Щото излязоха троянците от градъ, се отдалечиха се тесалийци се дигаше от тъй щото облак. тогава вече ~~тръгнаха~~ и царете наредени тръгнаха напрѣд за да ги посрѣщнат. и когато двата войски се наближиха веднъ на другъ излѣзе от средата на троянцитѣ Парис, и остави напрѣд кадѣ срѣдата, с'една пардалова кожа на плещи и въскривени стрѣли, а на кръстътъ му златна сабя, като блѣдяше и двѣ остри копія в'дѣсницата си. и тръгнѣ викаше който от царетѣ е юнак да излѣзе на въ, да се бие сам с'него, ако можа; а когато го догади Менелай и гледа с'мирни очи, върадва се, както се радва лъв, когато срѣщне голѣмъ елен, или сърна или дива коза на гладенъ, и тутакси излѣзе скоро вонъ от калъчката си обрѣфен за да накаже хаирдѣзнатъ обѣрник на пѣщата си.

А худавецътъ Парис, щото го видѣ че се явѣ, утлашисарѣ се и се скрѣ между многото на своитѣ съотечественици. Но се от срѣдата, и виждаше го че бѣше пребѣлѣлъ, както когато види лѣвчей змия в'гората.

§. 7. Щото го видѣ срѣщу Менелай, се изтръгна отвъ между троянцитѣ, и доста се и го погади с'такива престорени думи: Ще е срѣщу, Троянецъ, ще е само на вид сигоначина на дѣло, знаеш само чрезъ твоя вадим от ум, щеки да бѣше умрѣл или ~~да~~ да не бѣше се разрѣдал никакъ, щеше много да е по-добрѣ, а не сега тъй да ори вдем и изгубен и за наш срамъ. Колко се смѣятъ и ние, които, предумѣвам се, сега чрезъ тебе, и имат право. Не ли дърпи сърце щото с'Менелая да се срѣщнеш? Видиш ли сега какъвъ мѣжъ чрезъ тебе се изтѣкнал? Какво ще ти дувати сега худоститѣ ти, сладкитѣ ти думи и худавитѣ ти коси, когато се срѣщнеш с'такъвъ в'битката; ах, колко ти е на срамъ! Страхотъ ще е троянцитѣ; имат ~~ти~~ бѣше да ти убѣдят с'камъни.

Парис тогавъ му отговаря: Имаш право, брѣтко, и дарѣ много право имаш; а моето сърце е престоко и гордъ тъй нетрѣдоломен, както всякъ срѣда, с'който дърварѣ дѣла дебелитѣ дървета; не ме гади за худостами, защото е дар божи, а дарбитѣ божии не се за да ги хули никой. Ама ако искаш да ме видиш дали се бия рочи троянцитѣ и ахейцитѣ да се успокоятъ и тръгнѣ мене с'Менелая да се бием то сами за Елена, и който от двама ни по-добрѣ бие, да взѣ Елена за жена и нея и каквото има тѣ, а ви и другитѣ да сключвате мир и от троянцитѣ ще се отбѣгвате имотитѣ, а тѣ ще ви оставятъ вече в'Троя.

ГРАДСКИ МУЗЕЙ СОФИЯ